

Sygn. akt V U 418/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 18 kwietnia 2017 r.

znak(...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 18 kwietnia 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. M. prawo do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalając jej wysokość od 01 marca 2017 r. na kwotę 5434,26 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote 26/100) brutto,**

II. **stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia w pełnej wysokości,**

III. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy E. M. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 418 /17

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy E. M. prawa o ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej „ustawa emerytalna”). Organ rentowy wyjaśnił, że ustalony najkorzystniejszy wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia wyliczony jest z okresu od sierpnia 1986r. do lipca 1987r. i wynosi 243,62% i nie jest wyższy od wartości wskazanej w tym przepisie tj. 236,98 % , a więc nie jest wyższy niż 250%.

Ponadto wskazano, że składając wniosek z dnia 20 marca 2017r. wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, które miałyby wpływ na przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca E. M., domagając się jej zmiany i przyznania skarżącemu prawa do ponownego przeliczenia emerytury przy zastosowaniu zasad określonych w powołanym przepisie.

Ubezpieczony wskazał, iż ZUS Oddział w L. nie wliczył do podstawy wymiaru emerytury składników wynagrodzenia wypłacanych wnioskodawcy- w okresie za lata 1962-1967 oraz 1980-1987 zgodnie z postanowieniami Układu Zbiorowego Pracy dla Górnictwa Rud oraz Regulaminów wynagradzania tj. miesięcznych premii regulaminowej, nagród barbórkowych, deputatu węglowego, 13 i 14 pensji i innych obligatoryjnych świadczeń wypłacanych górnikom.

W odwołaniu wnioskodawca wskazał świadka, który był zatrudniony w tym samym zakładzie pracy, w tym samym okresie i na takim samym stanowisku, a który ma wliczone do podstawy wymiaru emerytury powyższe świadczenia i któremu zakład pracy wystawił zaświadczenie o wysokości premii otrzymywanych w spornym okresie.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że za okresy od 01.01.1964r. do 30.04.1967r. oraz od 01.11.1969r. do 31.12.1969r. przyjęto minimalne wynagrodzenie za pracę, gdyż wnioskodawca nie udokumentował wysokości wynagrodzenia otrzymywanego w spornym okresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca E. M. (ur. (...)), od dnia 01.08.1987 r. jest uprawniony do górniczej emerytury. Do pierwszego wniosku o emeryturę skarżący dostarczył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) za okres od 1.08.1986 r. do 31.07.1987 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony na bazie tych zarobków wynosił 324,36 % i z mocy ustawy został ograniczony do 250 %.

Zatrudnienie ubezpieczonego ustало 31.08.1987 r.

W dniu 16.12.2015 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem do ZUS o ponowne ustalenie wysokości emerytury poprzez przeliczenie podstawy wymiaru od zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia (w trybie art. 110 a). Do wniosku dołączył Rp - 7 za lata 1962-1963, 1967-1969, 1970-1987. Zarobki za lata 1962-1963 wystawiono na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, za lata 1967-1969 oraz 1970-1975- na podstawie akt osobowych.

Decyzję z dnia 12.01.2016 r. ZUS Oddział w L. odmówił wnioskodawcy przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, bowiem WPPW świadczenia ustalony z 20 najkorzystniejszych lat, wybranych z całego okresu zatrudnienia- wyniósł 236,98%. Odwołanie od tej decyzji złożył E. M. . Postępowanie prowadzone było przed Sądem Okręgowym w Legnicy pod sygnaturą V U 194/16. Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. oddalono odwołanie od wyżej wskazanej decyzji, a wyrokiem z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt III A Ua 831 /16, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację wniesioną od powyższego wyroku sądu I instancji.

W dniu 20.03.2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. Rozpoznając powyższy wniosek ZUS Oddział w L. wydał zaskarżoną decyzję.

Ubezpieczony w okresie od 1.08.1962 r. do 31.07.1966 r. pracował na stanowisku młodszego górnika pod ziemią w (...). Od dnia 1.08.1966 r. do dnia 1.05.1967 r. pracował na stanowisku górnika pod ziemią. Stosunek pracy rozwiązany został za porozumieniem stron.

Od dnia 3.05.1967 r. ubezpieczony pracował w (...)przy (...)w L.. Zatrudniono go na stanowisku górnika, z wynagrodzeniem 72,00 zł za dniówkę. Do płacy zasadniczej przysługiwała premia w wysokości od 0% do 30 %. Wynagrodzenie przysługiwało na warunkach przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy dla Górnictwa Rud z 1958 r. Od dnia 1.10.1967 r. ubezpieczony pracował na stanowisku nadgórnika. Otrzymywał płacę zasadniczą w wysokości 2.400 zł miesięczne oraz premię dołową według 1 grupy premiowania. Na stanowisku nadgórnika E. M. pracował do dnia 30.04.1969 r. W związku z reorganizacją ubezpieczony otrzymał wypowiedzenie, a po zakończeniu

okresu wypowiedzenia przyjął pracę na stanowisku nadgórnika z płacą podstawową górnika. Wnioskodawca pracował do dnia 31.10.1969 r. i został przeniesiony do Zakładu (...), (...). Od dnia 1.11.1969 r. ubezpieczony pracował na stanowisku górnika pod ziemią. Otrzymał stawkę szeregowania 8,50 zł za godzinę. Do wynagrodzenia zasadniczego przysługiwała premia regulaminowa. Wynagrodzenie było ustalone w sposób i na warunkach przewidzianych w Protokole Dodatkowym nr 79 z dnia 16.08.1968 r. do ZUP dla Górnictwa Rud.

Od dnia 1.01.1970 r. ubezpieczony przeniesiony został na stanowisko pracownika umysłowego - sztygara zmianowego oddziału przewozowego z wynagrodzeniem zasadniczym 2.600 zł miesięcznie z prawem do premii regulaminowej wg grupy I.

Od dnia 1.10.1971 r. płaca zasadnicza wynosiła 3.400 zł miesięcznie. Do płacy przysługiwała premia regulaminowa według grupy premiowania. Angażem z dnia 13.01.1973 r. płaca zasadnicza ubezpieczonego od dnia 1.01.1973 r. wynosiła 3.600 zł miesięcznie. Ubezpieczony otrzymywał również premię według I grupy premiowania. Pozostałe warunki umowy o pracę pozostały bez zmian. Zgodnie z postanowieniami Protokołu dodatkowego nr 130 z dnia 30.01.1974 r. płaca zasadnicza od dnia 1.02.1974 r. wynosiła 4.000 zł miesięcznie. Ubezpieczony otrzymał również 600 zł dodatku funkcyjnego. Do płacy przysługiwała premia zgodnie z regulaminem. Od dnia 1.09.1974 r. płaca zasadnicza ubezpieczonego wynosiła 4.600 zł miesięcznie. Do płacy przysługiwał dodatek funkcyjny w wysokości 600 zł miesięcznie oraz premia regulaminowa (angaż z dnia 1.09.1974 r.).

Kolejna zmiana płacy zasadniczej nastąpiła 1.01.1976 r. Skarżący otrzymywał płacę zasadniczą w wysokości 5.000 zł miesięcznie.

Za cały okres zatrudnienia od 1962r. do 1987r. wynagrodzenia E. M. wynosiło :

Rok kalendarzowy	Łączna kwota wynagrodzenia i świadczeń pieniężnych ubezpieczonego	Kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok	Stosunek wynagrodzenia pracownika do rocznego przeciętnego wynagrodzenia	
1962	15191,01	20 160,00	75,35%	
1963	30895,80	21 156,00	146,04%	
1964	9000,00	21 792,00	41,30%	
1965	9000,00	22 404,00	40,17%	
1966	9500,00	23 208,00	40,93%	
1967	15768,00	24192,00	65,18%	
1968	59942,38	25 272,00	237,19%	

1969	47964,78	26 088,00	183,86%	
1970	63532,76	26 820,00	236,89%	
1971	65256,84	28 296,00	230,62%	
1972	75647,04	30108,00	251,25%	
1973	79 820,04	33 576,00	237,73%	
1974	97 298,84	38 220,00	254,58%	
1975	134636,39	46 956,00	286,72%	
1976	144175,00	51 372,00	280,65%	
1977	151 645,00	55152,00	274,96%	
1978	151 568,00	58 644,00	258,45%	
1979	182241,00	63 924,00	285,09%	
1980	206 587,00	72 480,00	285,03%	
1981	271 300,00	92 268,00	294,03%	
1982	452 804,00	139572,00	324,42%	
1983	589 274,00	173700,00	339,25%	
1984	700019,00	202 056,00	346,45%	
1985	831 441,00	240 060,00	346,35%	
1986	1 049 032,00	289 140,00	362,81%	
1987	853 136,00	350 208,00	243,61%	

Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy wynosił 277,62%.

Wysokość emerytury górniczej wnioskodawcy przy zastosowaniu zasad wyliczenia z art. 110a ustawy emerytalnej na dzień 01.03.2017r. wyniosła 5277,01zł brutto , a po waloryzacji od dnia 01.03.2018r. – wskaźnikiem 102,98% - 5434,26zł brutto miesięcznie .

dowód :

- wyliczenie emerytury wnioskodawcy na dzień 01.03.2017r. i na 01.03.2018r. k. 121,
- opinia biegłego sądowego z dnia 04.04.2018r. k. 77- 109,
- akta osobowe wnioskodawcy dot. zatrudnienia w (...)przy (...) od 03.05.1967r. do 31.10.1969r.;
- przesłuchania świadka K. W. – protokół rozprawy z dnia 27.09.2017r. k.37-38 -00:07:37-00:23:50,
- zaświadczenie Rp-7 świadka K. W. k. 47-48,
- akta osobowe świadka K. W..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie .

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się przede wszystkim do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:
 - kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
 - dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;
2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Mając na uwadze powyższą regulację, po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego nie jest prawidłowa.

Z uwagi na treść zarzutów wnioskodawcy stawianych powyższej decyzji, wyjaśnić należy mechanizm przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy. Przeliczenie to przysługuje ubezpieczonym pobierającym świadczenia ze „starego systemu”, którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia na podstawie art. 110a, który obowiązuje od 1 maja 2015r., trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury (w przypadku wnioskodawcy do obliczeń musi być przyjęty choćby jeden rok z lat 2003-2013). Z możliwości ponownego przeliczenia można skorzystać tylko wtedy, gdy nowo obliczony wskaźnik jest wyższy od 250 % podstawy wymiaru świadczenia.

W niniejszej sprawie ubezpieczony – w ocenie Sądu – spełnił warunek przekroczenia 250% wskaźnika obliczanego z uwzględnieniem zarobków osiąganych po przyznaniu emerytury górniczej. Jak wynika bowiem z wyliczeń biegłego sądowego, które to wyliczenia Sąd przyjmuje jako własne stanowiące podstawę wydania wyroku oraz z prawidłowej korekty wyliczenia WPPW świadczenia – przedstawionej przez ZUS O/ L., a zaakceptowaną przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 10.10.2018r., wnioskodawca uzyskał prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, bowiem WPPW świadczenia wyliczeniu wg zasad z tego przepisu wyniosło 277,62% i było wyższe niż 250% wskazane w powołanym przepisie.

Biegły sądowy prawidłowo do wyliczenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy, stanowiącego podstawę wymiaru emerytury, przyjął dodatkowe składniki wynagrodzenia takie jak deputat węglowy, Karta Górnika, premie, dodatek za pracę w godzinach nocnych, nagrody roczne.

Ustalenia biegłego sądowego w tym zakresie poczynione zostały na podstawie przepisów obowiązujących w spornym okresie, wskazanych w opinii oraz na podstawie zaświadczenia zakładu pracy wskazującego zarobki wnioskodawcy w okresie od maja do października 1968r., dla potrzeb sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Lubinie IC 552/68.

Ponadto ustalenia biegłego w zakresie wysokości wynagrodzenia za pracę wliczonego do podstawy wymiaru emerytury zasługuje na uwzględnienie z uwagi na fakt, że biegły dokonał ustalenia tego wynagrodzenia przy przyjęciu rzeczywistego czasu pracy wnioskodawcy, albowiem w aktach osobowych znajdują się karty obecności pracownika za okres 1970-1987.

Reasumując Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję jak w pkt. I wyroku.

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie w prawidłowej wysokości, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania prawa do przeliczenia świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r. II UKN 402/2000 OSNAPiUS 2002/20 poz. 501).

Powołane orzeczenie poprzez analogię można zastosować w niniejszej sprawie. Przedmiotem przeprowadzonego postępowania dowodowego było bowiem ustalenie czy wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy, popełnił błąd poprzez naruszenie przepisów prawa materialnego w zakresie nie uznania, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Istotnym dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy jest zatem ustalenie, czy ZUS Oddział w L. przekroczył termin do ustalenia prawa wnioskodawcy do emerytury górniczej w pełnej wysokości. Termin ten w niniejszej sprawie wynosił 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Analizując materiał dowodowy sprawy sąd poczynił ustalenia celem wyjaśnienia czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych przed wydaniem decyzji w dniu 18 kwietnia 2017r. - stanowiącej przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie - wypełnił w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wszystkie obowiązki nałożone na niego przez kodeks postępowania administracyjnego.

„W tej sytuacji przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej w zakresie prowadzonej działalności Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej. W opisanej działalności zakład stosuje przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, administracyjnego a w szczególności winien mieć na względzie:

- obowiązek podejmowania niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 kpa);
- obowiązek informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 kpa);
- obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym i możliwość wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 10 kpa);

Zgodnie z art. 75 kpa dowodami w postępowaniu administracyjnym może być wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem (...) a zebrany w sprawie materiał dowodowy organ administracji państwowej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i ocenić” (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 lipca 2007r., sygn. akt IIIAUa 1995/06).

Z treści akt emerytalnych prowadzonych przez ZUS Oddział w L. wynika, iż przed wydaniem zaskarżonej decyzji organ rentowy wypełnił obowiązki wymienione w kodeksie postępowania administracyjnego art. 7, 9 i 10.

Ubezpieczony bowiem - w toku postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku zgłoszonego dnia 20 marca 2017r. miał możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym poprzez składanie dowodów w postaci dokumentów.

Analizując materiał dowodowy sprawy nie można pominąć i tej okoliczności, że integralną część postępowania administracyjnego – związanego z rozpoznaniem powyższego wniosku - stanowiło ocena, że ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dokumentów, na podstawie których organ rentowy mógłby dokonać przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Argumentacja powyższa przedstawiona została w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W konsekwencji sąd uznał, iż wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy nie popełnił błędu, za który ponosi odpowiedzialność.

W postępowaniu sądowym prowadzonym w niniejszej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu ubezpieczeń społecznych, który poczynił ustalenia w sprawie na podstawie dowodów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy (angáže, kart obecności pracownika za lata 1970-1987), ale również postanowień Układu Zbiorowego Pracy dla Górnictwa Rud z 10.01.1958r. (wraz z protokołami dodatkowymi) oraz obowiązującego UZP od 01.01.1975r.; postanowień uchwał Rady Ministrów w sprawie przywilejów dla górników – obowiązujących w górnictwie rud. Ze wskazanych aktów prawnych wynikały obowiązkowe składniki wynagrodzenia, które wnioskodawca w spornym okresie otrzymywał.

Fakt otrzymywania w spornym okresie wynagrodzeń przyjętych przez wnioskodawcę wynikał również z porównania akt osobowych świadka K. W.

W konsekwencji to dopiero po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego sąd uznał , że po stronie wnioskodawcy spełnione zostały warunki określone w art. 110a ustawy emerytalnej do przeliczenia emerytury górniczej wnioskodawcy .

Reasumując sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 18 kwietnia 2017r. - ZUS Oddział w L. w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym po stronie organu rentowego nie zaistniały okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność, za opóźnienie w przyznaniu świadczenia w pełnej wysokości .

W konsekwencji sąd orzekł jak w pkt. II wyroku .

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. oraz par.9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r., poz. 1668 ze zm.).